

LIBRIS

WE KNOW
books
Editura NAPOCA STAR
Strada Bucuresti, nr. 1,
e-mail: dinuvmirgitzo00@gmail.com
www.napocastar.ro
tel.: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461

Director de editură: Dinu Virgil-Ureche

Claudiu Oțeleanu

Managementul Haosului

Volumul I

*Globalismul în contextul
Războiului Cultural Mondial*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OȚELEANU, CLAUDIU

Managementul haosului / Claudiu Oțeleanu. - Cluj-Napoca:

Napoca Star, 2023-

vol.

ISBN 978-606-062-716-6

Vol. 1: Globalismul în contextul războiului cultural

mondial. - 2023. - Conține bibliografie. -

ISBN 978-606-062-723-4

32

© Autorul , 2023

Napoca Star

2023

Autor: dr. ing. **Claudiu Oțeleanu**
Documentarist: **Fortunat Reiser** sociolog
Ilustrator: ing. **Călin Nițu**
Corectori: **Eva Leonore Bărbulescu**
Diana Rusu

CUPRINS

Prefață.....	7
1. Revoluții politice, expansiune financiară și slavie în epoca modernă.....	14
2. Revoluția continuă în epoca modernă.....	54
3. Transformarea neomarxistă a Occidentului.....	120
4. Contextul metafizic al izbucnirii crizei Corona.....	204
5. Bula Misandriei periclitează supraviețuirea Occidentului.....	292
6. Virajul conservator: Lumea se trezește.....	376
7. Concluzia: Occidentul la răscruce – „Time for choosing”.....	466
8. Bibliografia cronologică.....	510

Revoluții politice, expansiune financiară și sclavie în epoca modernă

Revoluția Americană și Revoluția Franceză, au fost, poate, cele mai importante evenimente ale epocii moderne, epocă, care și ea a debutat cu o revoluție și anume Reforma Protestantă a teologului german, **Martin Luther** din anul 1517.

În anul 1776, prin întemeierea **Republicii Americane**, prima republică din istorie, **Statele Unite ale Americii**, au devenit prima națiune, în adevăratul sens al cuvântului, când, prin **Războiul de Independentă**, s-a debarasat de autoritatea oficială a monarhiei britanice.

*„A doua națiune care s-a debarasat de autoritatea monarhică, a fost înfrântă în anul 1789 prin **Revoluția Franceză**, sângeroasă și totalitară, care a degenerat într-un regim de teroare și ca urmare a înlăturării valorilor creștine, a fost în stare să copleșască pe Bătrâmul Continent încă prins în inerția feudală.*

*Spre deosebire de americanii, care și-au câștigat libertatea, pe un teritoriu nou și necunoscut, francezii au răsturnat societatea lor prin violență masivă și profundă, fiindcă revoluția lor a fost prima încercare a creării „**omului nou**”, adică a cetățeanului perfect în slujba statului birocratic și totalitar. De aceea, națiunea lor a fost întemeiată pe baza unui proto-comunism și supremației absolute a statului în loc de Dumnezeu, care a fost dat la o parte.”*

Prin urmare, putem spune că America a fost întemeiată drept o națiune liberă, pe când Franța, a fost transformată într-o națiune artificială și violentă.

În momentul de față (2020), America, sub egida unui patriot adevărat, experimentat și bine echipat, încearcă să-și redobândească

libertatea și independența față de globalizare, pe când Franța suferă de pe urma unei politici de colonialism și socialism iar președintele ei, o marionetă a globaliștilor, fără nicio brumă de legitimitate, viziune și principii, încearcă să tragă în jos țările din jur printr-o „integrare europeană intensificată” în locul unei regândiri absolut necesară.”

În acest context, nu este de mirare faptul că America, prin alegerea patriotului **Donald Trump**, ca președinte, a pornit iarăși pe un drum de reformare spirituală, așa că cea mai puternică și liberă țară din lume a devenit iarăși avangarda Occidentului, un model de urmărit, în timp ce Europa se trezește mai încet și iarăși risca să fie lăsată în urmă. Totuși, efecte, ale Revoluției Franceze au fost resimțite puternic în America.

De fapt, într-un fel, amândouă au avut un impuls puternic revoluționar și egalitar comun, care caută să depășească cu orice preț, ultimele rămășițe ale tradițiilor monarhiste și coloniale, numai că în America a existat un continent întreg, care a făcut posibilă o revoluție mai pașnică și mai puțin radicală:

„De-a lungul perioadei coloniale a celor trei Americi, țările mame respective, erau guvernate de un regim care, dincolo de unele diferențe, este cunoscut generic ca „vechiul regim”. Acesta a fost sistemul pe care țările europene l-au implantat în coloniile lor. Odată cu proclamațiile de independență succesive ale Națiunilor Americane, acest regim a încetat să mai existe în Lumea Nouă. De fapt, mai multe mișcări de independență au funcționat, la fel ca atât de multe „revoluții franceze”, pentru că aproape că au demolat în întregime vechiul regim din cele două Americi. Într-o măsură mai mare sau mai mică, vechiul regim a fost înlocuit de regimuri cu obiective și „idealuri” care provin din revoluțiile franceze și americane.”

Evident, în spatele acestor revoluții a existat o ideologie revoluționară și eliberatoare comună și este evident faptul că ele au exercitat o influență reciprocă. O revoluție victorioasă în prima națiune a lumii, a sporit convingerea că o mișcare similară ar putea

reuși și în altă parte și a împărțit un elan revoluționar, ceea ce a fost un factor prețios în victoria lor finală.

Totuși, ar fi o greșeală să ne gândim că această conflagrație revoluționară s-a răspândit în Occident fără rezistență. Dimpotrivă, punctele importante de rezistență au forțat adesea mișcările revoluționare care au abandonat calea directă în favoarea unui traseu ocolitor plin de răsturnări de situație, viraje și chiar surprize. Un astfel de curs poate fi observat în istoria timpurie a Statelor Unite, țara democratică model al Americilor, în care o rezistență monarhistă și aristocratică puternică au forțat mișcarea republicană egalitară, să avanseze cu prudență și să pună în aplicare obiectivele sale mai radicale, în mod treptat.

Acest gradualism revoluționar este evidențiat în cele trei faze succesive ale Revoluției Franceze:

- 1) Monarhia absolută până în anul 1789 (Stările Generale)
- 2) Guvernul revoluționar tot mai radical până la eliminarea de drepturi regale în anul 1792 (Adunarea Constituțională și Adunarea Legislativă)
- 3) Guvernarea republicană revoluționară radicală (Convenția și Teroarea)

Nici nu se poate spune că **Revoluțiile Americilor** au fost declanșate de luptă de clasă sau orice altă luptă din partea claselor inferioare, de fapt, este exact pe dos. Nu de puține ori, impulsul revoluționar inițial a căpătat un caracter aristocratic și s-a străduit să câștige sprijinul aristocrației.

Prezența a numeroși aristocrați în avangarda mișcărilor revoluționare din multe țări americane este de remarcă, astfel încât se spune că aristocrația a jucat la două capete și rezultatul a fost republican cu numele mai degrabă, decât în esență. Revoluțiile republicane au reușit adesea, tocmai pentru că oamenii care se bucurau de încrederea publicului, că aristocrații, le-au condus. Oamenii au avut încredere în acești oameni nu numai datorită statutului și influenței lor sociale, ci și datorită tonului de seriozitate și moralitate pe care l-au adus vieții publice. În cele din urmă,

tocmai această respectabilitate a predispus oamenii să accepte o democrație populistă în Statele Unite ale Americii și în alte țări ale emisferei occidentale.

În cele mai bune cazuri, în fierberea revoluționară, mulți dintre aristocrați s-au obișnuit cu o stare de fapt, care i-a dus la renunțarea voluntară și uneori fericită, la privilegiile lor.

Cu toate acestea, este clar faptul că, mai ales în ultimele șase decenii, s-a impus atitudinea franceză în esență marxistă și totalitară, mai degrabă decât atitudinea americană republicană și înclinată spre libertate.

Totalitarismul Coroanei și revoltele violente marxiste din anii trecuți arată spiritul Revoluției Franceze sângeroase și nechibzuite mai degrabă decât spiritul moderat și rezonabil al Revoluției Americane.

În acest sens, se poate spune că oamenii și-au pierdut orice înțelegere rezonabilă a istoriei, fiindcă nu se mai gândesc la consecințele dezastruoase ale unei urmăriri a scopurilor pur revoluționare, ci numai la o satisfacție ușoară, ieftină și imediată, care duce la distrugere și crimă în detrimentul celor considerați a fi "contrarevoluționari" și "reacționari", adică conservatorii creștini.

Această lipsă de înțelegere a istoriei a dus la situația teribilă din momentul de față:

„Ceea ce a devenit problematic este presupunerea că, cunoașterea istorică generală, o conștiință informată a trecutului nostru, este cadrul esențial pentru civilizația occidentală. Este declinul istoriei în acest sens care stă la baza dezbatărilor aprinse despre predarea istoriei la școală și universitate. Pierderea unei astfel de dimensiuni temporale a adus o schimbare profundă în perspectiva Occidentului: O pierdere a legăturii organice, nu numai, cu cei care au venit înaintea noastră, ci și cu locul nostru în lume.”

Acest fenomen a fost numit "amnezie culturală" și chiar s-a vorbit despre o "anamneză" pentru a descrie încercările occidentalilor de a păstra amintirile transcendente. Astfel de amintiri

din trecut, indiferent de atitudinea sau sentimentele legate de ele.” sunt în cel mai bun caz acțiuni de luptă de ariergardă”. Intelectualii din trecut nu ar fi putut să fie atât de needucați în istorie.

De fapt, filozofi ai secolului XVIII, chiar au încercat să creeze o istorie „filozofică” respectiv „ipotetică” a omenirii, după cum scrie **Anthony Pagden** în noua sa carte enciclopedică *Iluminarea*.

„Scopul acestor istorii a fost... nu numai descriptiv – a fost emancipator. În furnizarea unei înțelegeri științifice adecvate a originii și evoluției stării umane, ei ar – se speră – elibera omul de servitutea lui la... prejudecăți.”

În secolul XIX, acest impuls emancipator a fost aliat cultului romantic al geniului, care a dat greutate a ceea ce **Max Weber** ar numi mai târziu „**carismă**”. Atunci, se mai părea că progresul și omul puteau fi combinați, ba chiar armonizați unul cu altul, astfel încât omul, pe baza cunoașterilor sale, a istoriei și eforturilor sale în a aduce un progres adevărat și autentic, putea deveni un erou:

„Istoria a fost povestea libertății, dar și a liberatorului. A fi om trebuia să fi actor pe scena istoriei; științele umane erau cele guvernate de metoda istorică. A avea un loc în cărțile de istorie nu a fost doar definiția faimei, ci și scopul și sensul vieții.”

Acest context însă a fost distrus, ba chiar inversat complet prin cele trei valuri ale globalizării după anul 1870, pe măsură ce a devenit evident faptul că globalizarea ca un fenomen suprapersonal, chiar metafizic, a început să submineze valoarea omului individual, făcut după chipul lui Dumnezeu. În acea perioadă, tocmai după” abolirea” oficială a sclaviei în SUA, Republica Americană a fost transformată într-o firmă, care a devenit baza instituțională și pseudo-statală fără nicio legitimitate democratică sau reprezentativă a Imperiului American Sionist și care, la rândul său, a transformat întreaga lume într-o marfă pentru scopuri pur comerciale, prin tot felul de războaie împotriva popoarelor lumii fără limite și fără sfârșit.

Virtutea artificială și complet nemeritată legată de abolirea sclaviei, a americanilor africani („negri”) a fost combinată cu o

transformare a conceptelor cu adevărat rasiste din partea foștilor sclavagiști și rezultatul acestei combinații perverse și satanice a fost transformarea întregii societăți și divizarea ei în diferite „rase”, care s-au înmulțit în paralel cu creșterea integrării globale a lumii întregi. În consecință, această șaradă în legătură cu **Războiul Civil American** complet nenecesară, artificială și „eliberarea sclavilor negri” a făcut posibil o crimă în masă, mult mai mare și anume înrobirea, respectiv comercializarea populației globale întregi în contextul globalizării, transformarea **Imperiului Britanic** în **Imperiul American Sionist** și comerțul cu certificatele de naștere în toate țările sub controlul elitei globaliste respective.

Odată cu introducerea sistemului certificatelor de naștere în America în anul 1902 și în anul 1921, aceste certificate au fost transformate în garanții pentru datoria publică, astfel transformând pe fiecare cetățean născut „liber” într-unul, de *facto sclav* (un „corp”, respectiv o corporație, „corp” însemnând „cadavru” în limba engleză) în cadrul unui sistem judiciar paralel bazat pe Legea Maritimă.

În anul 1913, prin introducerea taxei permanente pe venit și crearea **Rezervei Federale**, președintele american democrat **Woodrow Wilson**, de fapt, a instituționalizat în mod definitiv și neconstituțional, progresivismul, care a dus la democrația în masă și supraîndatorarea în contextul unui amestec teribil între oligarhie, plutocrație și ohlocrație sub masca unei democrații moderne și echitabile.

Ca rezultat, acum, la sfârșitul celui de-al treilea val al globalizării între anii 1990 și 2020, într-adevăr, toată lumea a devenit un de facto sclav al „statului” și firmelor multinaționale globaliste într-un sistem juridic complet neconstituțional și de fapt criminal.

Logica teribilă a **Imperiului Britanic**, bazată pe comerț cu oameni respectiv sclavi, înrobirea popoarelor colonizate și exploatarea resurselor din colonii, acum, a atins un apogeu totalitar global și trebuie să fie eliminată complet, dacă omenirea vrea să

evite „Marea Resetare”, „Noua Ordine Mondială” și reducerea populației globale prin tot felul de metode de tip genocid.

Perfidia totală a acestui imperiu malefic a copleșit Republica Americană strălucitoare, care, de fapt, în ciuda tuturor realizărilor benefice ale sale, a fost de la bun început un proiect al francmasoneriei luciferiane alchimiste.

Chiar și dacă americanii, cel puțin în mod oficial, au reușit să scape de supremația și dominația britanică, imperialiștii și bancherii britanici au reușit să dobândească controlul asupra Republicii Americane. De fapt, adevărata cauză a Războiului Civil American nu a fost „eliberarea sclavilor” și abolirea sclaviei, ci slăbirea statelor conservatoare agrare din Sudul Uniunii, în care cei mai bogați și puternici oameni beneficiau enorm, de sclavie.

Scopul adevărat al statelor nordice puternice și bogate grație comerțului și sectorului bancar a fost o unificare și o centralizare a acestei țări vaste, unde libertatea individuală era prețuită mai mult decât în **Lumea Veche** și spațiul vast găsit dincolo de cele 13 colonii originale, în așa-zisul ” **Vest Sălbatic**”, în combinația cu o creștere economică remarcabilă în ” țara tuturor posibilităților” chiar a făcut posibilă o libertate individuală sporită.

Construirea unei întreprinderi comerciale din pustie, a necesitat multă muncă grea. Pentru o mare parte din anii 1600, coloniile americane funcționau ca economii agricole, menținute în mare parte de servitute și ucenicie. Majoritatea lucrătorilor erau șomeri săraci din Europa, care, ca și alții, călătoriseră în America de Nord pentru o viață nouă. În schimbul muncii lor, ei au primit hrană și adăpost, o educație formală, rudimentară și uneori, o educație practică.

Până în anul 1680, economia britanică s-a îmbunătățit și în Marea Britanie au devenit disponibile mai multe locuri de muncă. În acest timp, sclavia devenise o instituție acceptată, din punct de vedere moral, legal și social în colonii. Pe măsură ce numărul de muncitori europeni care au intrat în colonii, a scăzut, înrobirea africanilor și sclavia a devenit o necesitate comercială acceptată, pe

o scară mai mare. Cu un climat ideal și teren disponibil, proprietarii din coloniile sudice au început să înființeze ferme de plantații pentru culturi profitabile, cum ar fi orez, tutun și trestie de zahăr – întreprinderi care necesitau creșterea cantității de muncă. Pentru a satisface nevoia, plantatorii bogați, s-au adresat comercianților, care importau din ce în ce mai mulți sclavi, marea majoritate din Africa de Vest. Pe măsură ce mai mulți africani înrobiți au fost importați și o creștere a ratei de fertilitate, a extins „inventarul”, s-a născut o nouă industrie: **Licităția sclavilor**. Aceste piețe deschise în care oamenii erau inspectați, ca animalele, cumpărați și vânduți ofertantului care dădea cel mai mare preț, s-au dovedit a fi din ce în ce mai profitabile. Până la mijlocul secolului XIX, o persoană înrobită calificată, a produs până la 2000 de dolari, deși prețurile variau în funcție de statul federal. Munca sclavilor devenise atât de adânc înrădăcinată în economia sudului încât nimic – nici măcar credința că toți oamenii erau egali – nu putea să o îndepărteze.

Când delegații la Convenția Constituțională s-au întâlnit la Philadelphia în vara anului 1787, ei au fost divizați cu privire la problema morală a robiei umane și a inumanității omului față de om, dar cu privire la necesitatea sa economică, a existat un consens unanim. La momentul respectiv, în Statele Unite ale Americii locuiau aproape 700.000 de persoane înrobite, în valoare de milioane de dolari. Când s-a deschis subiectul sclaviei în timpul deliberărilor privind calcularea reprezentării politice în Congres, statele sudice Georgia și Carolina au cerut ca fiecare persoană înrobită să fie luată în considerare împreună cu „alții”. Statele din Nord s-au opus, declarând că aceasta le-ar da statelor sudice un avantaj nedrept. **Compromisul lor?** Delegații au fost de acord că fiecare persoană înrobită va conta cât trei cincimi dintr-o persoană, oferind sudului o reprezentare mai mare și interzicerea comerțului cu sclavi după 20 de ani, adică în anul 1807, ca o concesie pentru statele nordice care aboliseră sclavia câțiva ani mai devreme. **Războiul Civil American**, numit și **Războiul între State**, **Războiul de Patru Ani** (1861-1865) între Statele Unite și cele

Unsprezece state federale din sud, care s-au separat de Uniune și au format **Statele Confederate ale Americii**.

Secesiunea statelor din sud (în ordine cronologică: Carolina de Sud, Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Arkansas, Tennessee și Carolina de Nord) între anii 1860 și 1861, iar izbucnirea ulterioară a ostilităților armate a reprezentat punctul culminant al zecilor de ani de fricțiune în creștere, pe subiectul sclaviei.

Între anii 1815 și 1861, economia statelor nordice s-a modernizat și s-a diversificat rapid. Deși agricultura – majoritatea fermelor mai mici care s-au bazat pe munca liberă – a rămas sectorul dominant în Nord, industrializarea a prins rădăcini acolo. Mai mult, Nordul, investise masiv într-un sistem de transport extins și variat, care a inclus canale, drumuri, vapoare și căi ferate, în industriile financiare, cum ar fi domeniul bancar și al asigurărilor și într-o rețea de comunicații mare, care a inclus ziare ieftine, disponibile pe scară largă, reviste și cărți, telegraf.

În schimb, economia sudică s-a bazat în principal pe ferme mari (plantații) care produceau culturi comerciale precum bumbac, și care se bazau pe sclavi ca forța de muncă principală. Mai degrabă decât să investească în fabrici sau căi ferate așa cum s-a făcut în Nord, în Sud s-a investit în sclavi – chiar mai mult decât în terenuri; până în anul 1860, 84% din capitalul investit în producția manuală a fost investit în statele libere, unde nu existau sclavi.

Cu toate acestea, pentru Nord, până în anii 1860, aceasta părea a fi o decizie de afaceri solidă. Prețul bumbacului, cultura definitorie a Sudului, a crescut foarte mult în anii 1850, iar valoarea sclavilor – care erau, la urma urmei, proprietate – a crescut proporțional. Până în anii 1860, bogăția pe cap de locuitor a „albilor” din Sud a fost de două ori mai mare decât cea a celor din Nord, iar trei cincimi dintre cei mai bogați indivizi din țară, au fost din Sud.

Extinderea sclaviei în noile teritorii și state a fost o problemă încă în anul 1784. Atunci când teritoriul cu sclavi al statului federal

Missouri a căutat statalitate în anul 1818, Congresul a dezbătut timp de doi ani înainte de a ajunge la compromisul Missouri din anul 1820. Acesta a fost primul dintr-o serie de acorduri politice care au rezultat din certurile între forțele pro-sclavagiste și cele anti-sclavagiste asupra extinderii „instituiției speciale”, așa cum se știa, în Occident. Sfârșitul **Războiului Mexicano-American** în anul 1848 și suprafața dobândită de aproximativ 500.000 de mile pătrate (1,3 de milioane de kilometri pătrați) de noi teritorii, pe care Statele Unite ale Americii le-au câștigat ca urmare, a adăugat un sentiment nou la dispută.

Din ce în ce mai mulți nordici, conduși de un interes al moralității sau de un interes în protejarea muncii libere, au ajuns să creadă, în anii 1850, că robia trebuia eradicată.

Proprietarii de sclavi din Sud se temeau că limitarea expansiunii sclaviei ar duce la moartea sigură a acestei instituții. De-a lungul deceniului, cele două părți au devenit din ce în ce mai polarizate, iar politicienii mai puțin capabili să limiteze dispută prin compromis.

Când **Abraham Lincoln**, candidatul **Partidului Republican** explicit anti-sclavagist, a câștigat alegerile prezidențiale din anul 1860, șapte state din Sud (Carolina de Sud, Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana și Texas) au executat amenințarea lor și s-au separat, astfel organizându-se ca **Statele Confederate ale Americii**.

În primele ore ale dimineții din 12 aprilie 1861, rebelii au deschis focul asupra Fort Sumter, la intrarea în portul Charleston în Carolina de Sud. În mod curios, această primă întâlnire a ceea ce a devenit cel mai sângeros război din istoria Statelor Unite ale Americii, nu a produs victime.

După un bombardament de 34 de ore, **Maj. Robet Anderson** a predat comanda să de aproximativ 85 de soldați la aproximativ 5.500 de soldați confederali sub **P.G.T. Beauregard**. În câteva săptămâni, alte patru state din Sud (Virginia, Arkansas, Tennessee și Carolina de Nord) au părăsit Uniunea pentru a se alătura

Confederației. După războiul terestru, președintele Lincoln a cerut ca 75.000 de militari, să servească timp de trei luni. El a proclamat o blocadă navală a statelor confederale, deși a insistat că acestea nu constituie în mod legal o țară suverană, ci erau state în rebeliune.

De asemenea, el a dat ordin, ca secretarul Trezoreriei, să avanseze două milioane de dolari pentru a ajuta la ridicarea de trupe și a suspendat actul de habeas corpus, în primul rând de-a lungul coastei de Est și în cele din urmă în întreaga țară. Guvernul confederal a autorizat anterior o cerere de 100.000 de soldați pentru cel puțin șase luni de serviciu, iar acest număr a fost în curând mărit la 400.000. La prima vedere, se părea că cele 23 de state care au rămas în Uniune, după secesiune, au fost mult prea puternice pentru cele 11 de state sudice. Aproximativ 21 de milioane de oameni au trăit în Nord, în comparație cu aproximativ 9 milioane în Sud, dintre care aproximativ 4 milioane erau sclavi.

În plus, în Nord existau peste 100.000 de fabrici, față de 18.000, la Sud de râul Potomac și mai mult decât 70% din căi ferate au fost în Uniune. În plus, statele federale aveau la comanda lor o superioritate de 30 la 1 în producția de arme, un avantaj de 2 la 1 în forță de muncă disponibilă și o mare preponderanță de resurse comerciale și financiare. Uniunea avea, de asemenea, un guvern funcțional, o armată și o armată navală mică, dar permanentă. Totuși, Confederația nu era predestinată să învingă. Armatele sudice au avut avantajul de a lupta pe liniile interioare, iar tradiția lor militară crescuse mult în istoria Statelor Unite înainte de anul 1860.

Mai mult, lungă coasta confederală de 3.500 de mile (5.600 de kilometri) părea să sfideze blocada, iar președintele Confederației, **Jefferson Davies**, spera să primească ajutor și intervenții. Soldații confederali, se luptau pentru a obține o țară separată și independentă, bazată pe ceea ce ei numeau ”instituții sudice”, prima era instituția sclaviei.

Astfel, cauza sudică nu a fost una pierdută, într-adevăr, alte țări – mai ales Statele Unite în Revoluția Americană împotriva Marii Britanii – au câștigat independența, împotriva unor cote la fel

de mari. Problemele de comandă au afectat ambele părți. Dintre cei doi comandanți-șefi rivali, în anul 1861, majoritatea oamenilor credeau că **Davis** era mai capabil decât **Lincoln**. Davis a fost absolvent al Academiei Militare Americane, un erou al Războiului Mexicano-American, un secretar de război capabil sub președintele **Franklin Pierce**, un reprezentant al SUA și senator din Mississippi.

Lincoln – care a servit în Parlamentul statului federal Illinois, ca un membru fără fapte deosebite pe un singur mandat al **Camerei Reprezentaților** din SUA – s-a putut lăuda doar cu o scurtă perioadă de serviciu militar în **Războiul de Șoim Negru**, în care nu a întreprins nicio acțiune.

În calitate de președinte și commandant-sef al forțelor confederale, Davis a dezvăluit multe calități bune, inclusiv demnitate, fermitate, determinare și onestitate, dar el a fost viciat de mândria să excesivă, hipersensibilitatea la critica, abilități politice slabe, și tendința spre microgestiune. S-a angajat în certuri mărunte cu generali și membri ai cabinetului. El a suferit, de asemenea, de pe urma unei boli pe tot parcursul conflictului. Eficacitatea lui Davis a fost împiedicată în continuare de un sistem politic care l-a limitat la un singur mandat de șase ani – făcându-l astfel o rață șchioapă, imediat după alegerea sa. Davis, se încrunță la partidele politice organizate, pe care sudicii acuzau că ar fi fost cel puțin parțial responsabile pentru venirea **Războiului Civil**.

Lipsa de partide politice a însemnat că Davis nu putea obține loialitate de la un grup larg de oameni, cum ar fi guvernatorii sau politicienii numiți atunci, când a venit la putere. Într-o mare măsură și prin propria sa preferință, Davis a fost propriul său secretar de război, deși cinci oameni diferiți au servit în acest post în timpul vieții Confederației. Davis însuși a ocupat, de asemenea, poziția de general-sef armatelor confederale până când a fost numit **Robert E. Lee** pe această poziție la 6 februarie 1865, când Confederația a fost la pragul prăbușirii.